Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (druga izba)

z dnia 4 września 2015 r.*

EFOGR — Sekcja Gwarancji — EFRG i EFRROW — Wydatki wyłączone z finansowania — System płatności jednolitych — Kontrole kluczowe — Kontrole uzupełniające

W sprawie T-503/12

Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, reprezentowane początkowo przez C. Murrell, E. Jenkinson i M. Holta, a następnie przez M. Holta, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych przez D. Wyatta, QC, i V. Wakefield, barrister,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, reprezentowanej przez N. Donnelly'ego, P. Rossiego i K. Skelly, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot żądanie stwierdzenia nieważności decyzji wykonawczej Komisji 2012/500/UE z dnia 6 września 2012 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz.U. L 244, s. 11) w zakresie, w jakim decyzja ta dotyczy zawartych w załączniku do tej decyzji czterech pozycji dotyczących ryczałtowej korekty w wysokości 5% zastosowanej w odniesieniu do wydatków poniesionych w Irlandii Północnej (Zjednoczone Królestwo) w latach budżetowych 2008 i 2009 i wynoszących, odpowiednio, 277 231,60 EUR i 13 671 588,90 EUR oraz 270 398,26 EUR i 15 844 193,29 EUR,

SĄD (druga izba)

w składzie: M.E. Martins Ribeiro (sprawozdawca), prezes, S. Gervasoni i L. Madise, sędziowie,

sekretarz: C. Kristensen, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 2 grudnia 2014 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: angielski.

Wyrok

Ramy prawne

Rozporządzenie (WE) nr 1290/2005

1 Uregulowaniem podstawowym regulującym finansowanie wspólnej polityki rolnej w zakresie dotyczącym wydatków poniesionych przez państwa członkowskie począwszy od dnia 16 października 2006 r. oraz w zakresie wydatków poniesionych przez Komisję Wspólnot Europejskich począwszy od dnia 1 stycznia 2007 r. stało się rozporządzenie Rady (WE) nr 1290/2005 z dnia 21 czerwca 2005 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. L 209, s. 1).

2 Zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 1290/2005 Europejski Fundusz Rolniczy Gwarancji (EFRG) finansuje, na zasadzie podziału zarządzania między państwa członkowskie i Unię Europejską, dokonywane zgodnie z prawem Unii płatności bezpośrednie dla rolników przewidziane w ramach wspólnej polityki rolnej.

3 Zgodnie z art. 4 rozporządzenia nr 1290/2005 Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) ponosi, na zasadzie podziału zarządzania między państwa członkowskie i Unię, ciężar wkładu finansowego Unii w programy rozwoju obszarów wiejskich wdrażanych zgodnie z ustawodawstwem unijnym dotyczącym wsparcia rozwoju obszarów wiejskich udzielanego za pomocą EFRROW.

4 Artykuł 31 rozporządzenia nr 1290/2005, zatytułowany „Rozliczenie zgodności [rachunków]”, stanowi w ust. 1:

„1. Komisja decyduje o kwotach podlegających wyłączeniu z finansowania [Unii], jeżeli stwierdzi, że wydatki określone w art. 3 ust. 1 i art. 4 nie zostały dokonane zgodnie z zasadami [unijnymi], według procedury, o której mowa w art. 41 ust. 3.

2. Komisja dokonuje oszacowania kwot podlegających wyłączeniu z uwzględnieniem w szczególności stwierdzonego stopnia niezgodności. Komisja uwzględnia naturę i wagę naruszenia oraz stratę finansową poniesioną przez [Unię].

3. Przed podjęciem każdej decyzji o odmowie finansowania wyniki kontroli Komisji oraz odpowiedzi zainteresowanego państwa członkowskiego są przedmiotem pisemnych zawiadomień, w następstwie których obie strony próbują osiągnąć porozumienie w sprawie środków, które mają zostać podjęte.

W przypadku gdy porozumienie nie zostało osiągnięte, państwo członkowskie może zwrócić się o rozpoczęcie procedury mającej na celu pogodzenie stanowisk stron w terminie czterech miesięcy; jej wyniki są przedmiotem sprawozdania przekazywanego Komisji i rozpatrywanego przez nią przed podjęciem ewentualnej decyzji o odmowie finansowania”.

Rozporządzenie (WE) nr 885/2006

5 Szczegółowe zasady przeprowadzania procedury rozliczania zgodności rachunków zostały przewidziane w art. 11 rozporządzenia Komisji (WE) nr 885/2006 z dnia 21 czerwca 2006 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1290/2005 w zakresie akredytacji agencji płatniczych i innych jednostek, jak również rozliczenia rachunków EFGR i EFRROW (Dz.U. L 171, s. 90). W art. 16 tego rozporządzenia określone zostały zaś szczegółowe zasady przeprowadzania procedury pojednawczej.

Rozporządzenie (WE) nr 1782/2003

6 W ramach reformy wspólnej polityki rolnej Rada wydała rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r. ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników oraz zmieniające rozporządzenia (EWG) nr 2019/93, (WE) nr 1452/2001, (WE) nr 1453/2001, (WE) nr 1454/2001, (WE) nr 1868/94, (WE) nr 1251/1999, (WE) nr 270/1999, (WE) nr 1673/2000, (EWG) nr 2358/71 i (WE) nr 2529/2001 (Dz.U. L 270, s. 1). W rozporządzeniu tym przewidziano w szczególności system oddzielonego od produkcji wsparcia dochodowego dla rolników. Rzeczony system, który w art. 1 tiret drugie tego rozporządzenia określono mianem „systemu płatności jednolitych", obejmuje szereg płatności bezpośrednich realizowanych na rzecz rolników na mocy różnych istniejących dotychczas systemów wsparcia.

7 System płatności jednolitych został uregulowany w tytule III rozporządzenia nr 1782/2003, na który to tytuł składa pięć rozdziałów, zawierających art. 33–71m.

8 Rozdział 1 tytułu III rozporządzenia nr 1782/2003, zawierający „Przepisy ogólne", zawiera w szczególności art. 36, zatytułowany „Płatność [Szczegółowe zasady dokonywania płatności]". W ust. 1 tego artykułu wyjaśniono, co następuje:

„Pomoc przyznawana w ramach systemu płatności jednolitych jest wypłacana w odniesieniu do uprawnień do płatności zdefiniowanych w rozdziale 3, uzupełnionych o równą liczbę kwalifikujących się hektarów zdefiniowanych w art. 44 ust. 2".

9 W rozdziale 2 tytułu III rozporządzenia nr 1782/2003 określone zostały zasady ustalania wysokości kwoty referencyjnej. Zgodnie z art. 37 tego rozporządzenia kwota ta jest obliczana w następujący sposób:

„Kwota referencyjna jest średnią z trzech lat całkowitych kwot płatności, które rolnik otrzymywał w ramach systemów wsparcia, o których mowa w załączniku VI, i jest obliczana i dostosowywana zgodnie z przepisami załącznika VII w każdym roku kalendarzowym okresu referencyjnego, o którym mowa w art. 38".

10 Określony w art. 38 rozporządzenia nr 1782/2003 okres referencyjny obejmował lata kalendarzowe 2000, 2001 i 2002.

11 Rozdział 3 tytułu III rozporządzenia nr 1782/2003 dotyczy uprawnień do płatności. Zawarty w nim art. 43, zatytułowany „Określenie uprawnień do płatności", stanowi w szczególności:

„1. […] [R]olnik otrzymuje uprawnienie do płatności na hektar, które jest obliczane poprzez podzielenie kwoty referencyjnej przez średnią liczbę wszystkich hektarów z trzech lat, które w okresie referencyjnym stanowiły podstawę do prawa do płatności bezpośrednich wyszczególnionych w załączniku VI.

Całkowita liczba uprawnień do płatności jest równa powyżej wspomnianej średniej liczbie hektarów.

[…]".

12 W zakresie dotyczącym „wykorzystania uprawnień do płatności" z art. 44 ust. 1 rozporządzenia nr 1782/2003 wynika, co następuje:

„Każde uprawnienie do płatności na kwalifikujący się hektar daje prawo do otrzymania płatności w kwocie określonej przez uprawnienie do płatności".

13 Zgodnie z art. 44 ust. 2 rozporządzenia nr 1782/2003 w jego wersji sprzed dnia 1 stycznia 2009 r. „kwalifikujący się hektar" oznacza w szczególności „grunty rolne gospodarstwa obejmujące grunty orne i trwałe pastwiska, [z] wyjątkiem powierzchni pod uprawami trwałymi, lasami oraz powierzchni wykorzystywanych do celów nierolniczych". W wersji rozporządzenia mającej zastosowanie począwszy od dnia 1 stycznia 2009 r. pojęcie to zostało określone jako „grunty rolne gospodarstwa, z wyjątkiem powierzchni lasów oraz powierzchni wykorzystywanych do celów nierolniczych".

14 Regulacja zawarta w sekcji 1 rozdziału 5 tytułu III rozporządzenia nr 1782/2003 daje państwom członkowskim w szczególności możliwość stosowania systemu płatności jednolitych na poziomie regionalnym. Artykuł 58 tego rozporządzenia stanowi:

„1. Państwo członkowskie może zadecydować, najpóźniej przed dniem 1 sierpnia 2004 r., o zastosowaniu systemu płatności jednolitych przewidzianego w rozdziałach 1–4 na poziomie regionalnym w oparciu o warunki ustanowione w niniejszej sekcji.

2. Państwa członkowskie zdefiniują regiony zgodnie z obiektywnymi kryteriami.

Państwa członkowskie posiadające mniej niż trzy miliony kwalifikujących się hektarów mogą zostać uznane za jeden jednolity region.

3. Poszczególne państwa członkowskie dzielą pułap, o którym mowa w art. 41, pomiędzy regiony zgodnie z obiektywnymi kryteriami".

15 W art. 59 rozporządzenia nr 1782/2003 ustalono następujące zasady dotyczące regionalizacji systemu płatności jednolitych:

„1. W należycie uzasadnionych przypadkach oraz zgodnie z obiektywnymi kryteriami państwo członkowskie może podzielić całkowitą kwotę pułapu regionalnego, określonego na mocy art. 58, lub część takiego pułapu, pomiędzy wszystkich rolników, których gospodarstwa są zlokalizowane w odnośnym regionie, włączając w to rolników, którzy nie spełniają kryteri[ów] kwalifikując[ych], o który[ch] mowa w art. 33.

2. W przypadku podziału całkowitej kwoty pułapu regionalnego, rolnicy otrzymują uprawnienia, których wartość jednostkowa jest obliczana poprzez podzielenie pułapu regionalnego określonego na mocy art. 58 przez liczbę kwalifikujących się hektarów, w rozumieniu art. 44 ust. 2, określonych na poziomie regionalnym.

3. W przypadku częściowego podziału całkowitej kwoty pułapu regionalnego rolnicy otrzymują uprawnienia, których wartość jednostkowa jest obliczana poprzez podzielenie odpowiedniej części pułapu regionalnego określonego na mocy art. 58 przez liczbę kwalifikujących się hektarów, w rozumieniu art. 44 ust. 2, określonych na poziomie regionalnym.

W przypadku gdy rolnik jest również uprawniony do otrzymania uprawnień obliczonych na podstawie pozostałej części pułapu regionalnego, regionalna wartość jednostkowa każdego z jego uprawnień, z wyjątkiem uprawnień z tytułu odłogowania, jest zwiększana o kwotę odpowiadająca kwocie referencyjnej podzielonej przez liczbę jego uprawnień określonych zgodnie z ust. 4.

Artykuły 48 i 49 mają zastosowanie mutatis mutandis.

4. Liczba uprawnień przypadających na rolnika jest równa liczbie hektarów, które zgłosi zgodnie z art. 44 ust. 2 w pierwszym roku stosowania systemu stosowania płatności jednolitych, z wyjątkiem przypadków działania siły wyższej lub okoliczności nadzwyczajnych, w rozumieniu art. 40 ust. 4".

16 Z dniem 1 stycznia 2009 r. rozporządzenie nr 1782/2003 zostało uchylone i zastąpione rozporządzeniem Rady (WE) nr 73/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. ustanawiającym wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającym określone systemy wsparcia dla rolników, zmieniającym rozporządzenia (WE) nr 1290/2005, (WE) nr 247/2006 i (WE) nr 378/2007 (Dz.U. L 30, s. 16).

Rozporządzenie (WE) nr 796/2004

17 W art. 50 rozporządzenia Komisji (WE) nr 796/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wdrażania wzajemnej zgodności, modulacji oraz zintegrowanego systemu administracji [zarządzania] i kontroli przewidzianych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1782/2003 (Dz.U. L 141, s. 18), zatytułowanym „Podstawa obliczania w odniesieniu do zadeklarowanych obszarów", ustanowione zostały zasady obliczania pomocy.

18 Przedmiotem art. 51 rozporządzenia nr 796/2004 są zmniejszenia płatności i jej wykluczenia mające zastosowanie w przypadku zawyżenia przez rolników zadeklarowanego obszaru.

19 W art. 73 rozporządzenia nr 796/2004 ustalone zostały zasady dotyczące odzyskiwania nienależnie wypłaconych kwot.

20 Artykuł 73a rozporządzenia nr 796/2004 dotyczył odzyskiwania nienależnie przydzielonym rolnikom uprawnień do płatności.

21 Rozporządzenie nr 796/2004 zostało zastąpione z dniem 1 stycznia 2010 r. rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1122/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. ustanawiającym szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady nr 73/2009 odnośnie do zasady wzajemnej zgodności, modulacji oraz zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli w ramach systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników przewidzianych w wymienionym rozporządzeniu, a także wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do zasady wzajemnej zgodności w ramach systemu wsparcia ustanowionego dla sektora wina (Dz.U. L 65, s. 65).

Dokument nr VI/5330/97

22 Wytyczne Komisji dotyczące stosowania korekt finansowych zostały określone w dokumencie nr VI/5330/97 z dnia 23 grudnia 1997 r., zatytułowanym „Wytyczne dotyczące obliczania skutków finansowych podczas przygotowania decyzji o rozliczaniu rachunków Sekcji Gwarancji EFOGR" (zwanym dalej „dokumentem nr VI/5330/97").

23 Załącznik 2 do dokumentu nr VI/5330/97, dotyczący skutków finansowych, jakie mają dla rozliczenia rachunków Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) uchybienia w przeprowadzanej przez państwa członkowskie kontroli, w części zatytułowanej „Wprowadzenie" stanowi, co następuje:

„Jeżeli Komisja stwierdza, że konkretny wydatek dotyczy wniosku niezgodnego z regułami wspólnotowymi, konsekwencje finansowe są jednoznaczne: o ile nieprawidłowej płatności nie wykryły wcześniej krajowe organa kontroli i nie objęły właściwymi działaniami korekcyjnymi i windykacyjnymi (patrz załącznik 4), Komisja musi odmówić jej finansowania z budżetu wspólnotowego. W przypadku gdy skutki finansowe wynikają z badania wydatków dotyczących dużej liczby dokumentów, kwota wyłączona z finansowania wspólnotowego jest obliczana, w miarę możliwości, w oparciu o metodę ekstrapolacji wyników badania reprezentatywnej próby dokumentów. Ta sama metoda ekstrapolacji powinna być stosowana przez wszystkie państwa członkowskie, w tym odnośnie do poziomu wiarygodności i rozmiaru niedokładności, stratyfikacji zbioru sprawozdawczego, wielkości próby i oceny błędów w trakcie wyboru próbek z uwzględnieniem ogólnych skutków finansowych.

Jeżeli państwo członkowskie nie przestrzega zasad wspólnotowych dotyczących sprawdzania kwalifikowania się wniosków, samo to uchybienie powoduje, że płatności są sprzeczne z przepisami wspólnotowymi stosowanymi wobec danego działania oraz z ogólnym obowiązkiem państw członkowskich do wykrywania nieprawidłowości i zapobiegania im, określonym w art. 8 rozporządzenia [nr] 729/70. Oznacza to nie tyle automatycznie nieprawidłowości wszystkich zaakceptowanych wniosków, ile zwiększenie ryzyka narażenia [EFOGR] na finansowanie nienależnych płatności. Choć prawdą jest, że w określonych przypadkach Komisja jest upoważniona do odrzucenia wszystkich wydatków w razie nieprzeprowadzenia określonych przepisami kontroli, to kwota wykluczonych wydatków byłaby w pewnej liczbie przypadków prawdopodobnie wyższa od straty finansowej poniesionej przez Wspólnotę. Stąd należy oszacować stratę w momencie ustalania korekt finansowych.

[…]" [tłumaczenie nieoficjalne, podobnie wszystkie cytaty z tego dokumentu poniżej].

24 Załącznik 2 do dokumentu nr VI/5330/97 w części zatytułowanej „Ocena przeprowadzana w oparciu o ryzyko straty finansowej: korekty ryczałtowe" zawiera następujące wyjaśnienie:

„Biorąc pod uwagę szerokie stosowanie kontroli systemów, służby Komisji wykorzystywały coraz częściej ocenę ryzyka wynikającego z uchybień systemów. W przypadku gdy rzeczywisty poziom nieprawidłowych wydatków – a co za tym idzie, kwota strat finansowych ponoszonych przez Wspólnotę – nie może zostać określony, Komisja stosuje, od rozliczania rachunków za rok budżetowy 1990, korekty ryczałtowe w wysokości 2%, 5% lub 10% zgłoszonych wydatków, w zależności od wielkości ryzyka straty. W wyjątkowych przypadkach można zadecydować o stosowaniu wyższych stóp korekt, do 100%. Uprawnienie Komisji do stosowania tego rodzaju korekt potwierdził Trybunał Sprawiedliwości orzekający w odwołaniach złożonych od decyzji o rocznym rozliczeniu rachunków (na przykład w wyroku C-50/94).

[…]".

25 Załącznik 2 do dokumentu nr VI/5330/97 stanowi w części zatytułowanej „Wytyczne odnośnie do stosowania korekt ryczałtowych", co następuje:

„Można zastosować korekty ryczałtowe, jeżeli zebrane w trakcie dochodzenia informacje nie pozwalają przeprowadzającemu kontrolę na oszacowanie straty przez zastosowanie ekstrapolacji określonych strat, przy użyciu metody statystycznej lub przez odniesienie do innych weryfikowalnych danych, ale pozwalają mu jednak na wywnioskowanie, że państwo członkowskie nie dopełniło spoczywającego na nim obowiązku prawidłowego zweryfikowania kwalifikowalności niektórych przyjętych wniosków.

[…] Oceny straty, na której poniesienie są narażone fundusze wspólnotowe, dokonuje się […] poprzez oszacowanie ryzyka, na które zostały one narażone na skutek braków występujących w systemie kontroli, które to braki mogą dotyczyć zarówno rodzaju przeprowadzanych kontroli, jak i ich jakości i ilości. Zgodnie z przedstawioną w nowym art. 5 ust. 2 lit. c) [rozporządzenia nr 729/90] podstawową zasadą współczynnik korekty musi być jasno powiązany z ewentualną stratą.

[…]

Jeśli kontrole zostały przeprowadzone, lecz uchybiają one określonym wymogom, należy oszacować wagę charakteryzujących te kontrole braków […]. Jednak sam fakt, że procedura kontrolna może zostać ulepszona, nie uzasadnia sam w sobie zastosowania korekty finansowej. Musi dojść do istotnych uchybień przy stosowaniu reguł wspólnotowych, które narażają EFOGR na poniesienie rzeczywistych strat. Uchybienie staje się poważniejsze, gdy po zgłoszeniu przez Komisję koniecznych usprawnień w zakresie kontroli państwo członkowskie ich nie wprowadza.

Jeśli nie przeprowadzono jednej kontroli kluczowej lub wielu bądź są one przeprowadzane tak źle, iż nie wystarczają do dokonania oceny dopuszczalności wniosku lub do zapobieżenia nieprawidłowościom, należy zastosować korektę w wysokości 10%, ponieważ można słusznie sądzić, że zaistniało wysokie ryzyko znacznych strat dla EFOGR.

W przypadku gdy państwo członkowskie przeprowadza wszystkie kontrole kluczowe, ale nie spełniają one warunków ilości, częstotliwości lub dokładności zalecanych przez rozporządzenia, należy zastosować korektę w wysokości 5%, ponieważ można [zdrowo]rozsądkowo wnioskować, że kontrole nie dają oczekiwanego poziomu gwarancji prawidłowości wniosków, a ryzyko strat dla EFOGR było znaczące.

W sytuacji gdy państwo członkowskie dokonuje kontroli kluczowych prawidłowo, lecz pomija całkowicie dokonanie jednej kontroli uzupełniającej lub wielu, należy zastosować korektę w wysokości 2% ze względu na mniejsze zagrożenie strat poniesionych przez EFOGR oraz mniejszy ciężar naruszenia.

Zastosowanie korekty w wysokości 2% jest również uzasadnione w sytuacji, gdy państwo członkowskie nie przyjmuje środków mających na celu poprawę stosowania kontroli uzupełniających lub też środków wynikających z rozporządzeń wspólnotowych oraz gdy zostało ono powiadomione przez Komisję, w szczególności na mocy art. 8 rozporządzenia nr 1663/95, o konieczności ich stosowania dla osiągnięcia określonego rozporządzeniami celu lub zagwarantowania stosownego poziomu ochrony przed oszustwami i nieprawidłowościami, lub należnej kontroli funduszy wspólnotowych.

[…]

Ten współczynnik korekty winien być stosowany w stosunku do tej części funduszy, która była obciążona ryzykiem związanym z danym wydatkiem. Jeśli uchybienie wynika z nieprzyjęcia przez państwo członkowskie właściwego systemu kontroli, korekta powinna odnosić się do wszystkich wydatków, w odniesieniu do których stosowany był ten system kontroli. Jeżeli istnieją powody, by sądzić, że uchybienie ogranicza się do niestosowania systemu kontroli przyjętego przez państwo członkowskie w danym okręgu administracyjnym lub regionie, korekta powinna dotyczyć wydatków dokonanych w tym okręgu administracyjnym lub regionie […].

[…]

Jeżeli system charakteryzuje się większą ilością uchybień, współczynniki ryczałtowe korekty nie są sumowane, a najpoważniejsze uchybienie uznaje się za wskaźnik ryzyka, jakie jest ponoszone w odniesieniu do systemu kontroli jako całości […]”.

26 W części załącznika 2 do dokumentu nr VI/5330/97 zatytułowanej „Dodatkowe oszacowanie rzeczywistych strat finansowych” Komisja wskazuje również, co następuje:

„Państwu członkowskiemu zawsze przysługuje możliwość wykazania, czy to w drodze dodatkowych kontroli, czy też poprzez udzielenie dodatkowych informacji, że dane uchybienie nie było tak poważne, jak się wydawało, lub też że rzeczywiste ryzyko poniesienia strat było mniejsze niż kwota zaproponowanej korekty. Przed podjęciem przez Komisję ostatecznej decyzji co do współczynnika korekty, jaki należy zastosować, instytucja ta należycie rozpatruje tę argumentację i zajmuje stanowisko w jej przedmiocie. Jeśli przedstawione przez państwo członkowskie obiektywne dane świadczą o tym, że maksymalna kwota ewentualnej straty ogranicza się do kwoty niższej od zaproponowanej korekty, należy wziąć pod uwagę tę stratę maksymalną”.

Okoliczności powstania sporu

27 W okresie od 30 czerwca do 4 lipca 2008 r. służby Komisji przeprowadziły w Zjednoczonym Królestwie dochodzenie dotyczące właściwego zastosowania zasad dotyczących finansowania wydatków poniesionych w ramach systemu płatności jednolitych w Irlandii Północnej (Zjednoczone Królestwo) w latach 2008 i 2009 z tytułu lat zgłoszeniowych 2007 i 2008 (dochodzenie AA/2008/18).

28 Wysłanym w zastosowaniu art. 11 ust. 1 rozporządzenia nr 885/2006 pismem z dnia 12 sierpnia 2008 r. (zwanym dalej „pierwszym powiadomieniem z dnia 12 sierpnia 2008 r.") Komisja poinformowała władze Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej o wynikach tego dochodzenia. Pismu temu towarzyszył załącznik zatytułowany „Uwagi i żądania udzielenia informacji", zawierający również wyciągnięte na podstawie tego dochodzenia wnioski.

29 Z pierwszego powiadomienia z dnia 12 sierpnia 2008 r. wynika w szczególności, iż Komisja uznała, że władze Zjednoczonego Królestwa nie uwzględniły w pełni wymogów określonych w przepisach Unii i że aby zagwarantować przestrzeganie tych zasad w przyszłości, należy podjąć środki zaradcze. Komisja zażądała informacji o środkach zaradczych, jakie zostały już podjęte, oraz o tych, które mają zostać wprowadzone w życie, a także o przewidzianym harmonogramie wprowadzania ich w życie. Komisja wskazała ponadto, że zgodnie z art. 31 rozporządzenia nr 1290/2005 istnieje możliwość wyłączenia przez nią z unijnego finansowania całości wydatków sfinansowanych przez EFRG oraz EFRROW (zwane dalej łącznie „Funduszami"). Wyjaśniono ponadto, że ujawniona niewydolność systemu stanowi podstawę dla obliczania korekt finansowych w zakresie dotyczącym wydatków dokonanych aż do momentu wprowadzenia w życie odpowiednich środków zaradczych.

30 W uwagach i zaleceniach zawartych w załączniku do pierwszego powiadomienia z dnia 12 sierpnia 2008 r. Komisja w pierwszej kolejności w szczególności wskazała na braki charakteryzujące system identyfikacji działek rolnych (LPIS) oraz system informacji geograficznej (SIG) (zwane dalej łącznie „LPIS-SIG"), polegające na tym, że zawarte w tych systemach informacje nie były dokładne na tyle, aby umożliwiało to przeprowadzenie wiarygodnych, odnoszących się do możliwości zakwalifikowania zadeklarowanych obszarów do otrzymania pomocy, kontroli administracyjnych oraz kontroli na miejscu, następnie na braki charakteryzujące kontrole przeprowadzane na miejscu oraz wreszcie na braki charakteryzujące stosowanie systemu kar, wsteczną korektę niedopuszczalnych wniosków o przyznanie pomocy, odzyskiwanie nienależnych płatności oraz stosowanie obniżek w przypadkach umyślnej niezgodności. Z załącznika tego wynika ponadto, że braki te zostały już stwierdzone podczas wcześniejszego dochodzenia (dochodzenie AA/2006/07) i pociągnęły za sobą zastosowanie korekt finansowych zgodnie z decyzją Komisji 2010/399/UE z dnia 15 lipca 2010 r. wyłączającą z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji EFOGR, EFRG oraz EFRROW (Dz.U. L 184, s. 6).

31 Pismem z dnia 22 grudnia 2008 r. Komisja, mając na celu przygotowanie zaplanowanego na dzień 4 lutego 2009 r. spotkania dwustronnego, wezwała władze brytyjskie do przedstawienia ich uwag w przedmiocie spornych aspektów sprawy.

32 Do tego dwustronnego spotkania służb Komisji i władz brytyjskich doszło w Brukseli (Belgia) w dniu 4 lutego 2009 r. Protokół tego spotkania został przekazany rzeczonym władzom w dniu 23 lutego 2009 r.

33 Z protokołu tego dwustronnego spotkania, do którego doszło w dniu 4 lutego 2009 r., wynika, że Komisja nie zmieniła pod jego wpływem istoty wniosków zawartych w pierwszym powiadomieniu z dnia 12 sierpnia 2008 r. Potwierdziła ona bowiem swe wnioski dotyczące braków charakteryzujących w szczególności systemy LPIS-SIG, kontrole przeprowadzane na miejscu, stosowanie kar, wsteczną korektę niedopuszczalnych wniosków o przyznanie pomocy, odzyskiwanie nienależnych płatności oraz stosowanie obniżek w przypadkach umyślnej niezgodności. Wskazała ona ponadto, że braki te nie pozostawały bez wpływu na kontrole kluczowe i uzupełniające w rozumieniu dokumentu

nr VI/5330/97, i zwróciła uwagę władz brytyjskich na fakt, że miały one okazję, aby wykazać, iż ryzyko poniesienia strat finansowych nie przekracza kwot korekt ryczałtowych, które mogą zostać zastosowane na podstawie tego dokumentu.

34 Pismem z dnia 30 kwietnia 2009 r. i przesłanymi pocztą elektroniczną wiadomościami z dnia 28 maja i 20 listopada 2009 r. władze brytyjskie przedstawiły swe uwagi w przedmiocie tego protokołu oraz dostarczyły Komisji informacji dodatkowych.

35 Pismem z dnia 4 stycznia 2010 r. Komisja skierowała do władz brytyjskich na podstawie art. 11 ust. 2 rozporządzenia nr 885/2006 formalne powiadomienie, w którym podtrzymała ona swe dotychczasowe stanowisko w przedmiocie wspomnianych powyżej braków, którymi dotknięte były poniesione w latach 2008 i 2009 wydatki z tytułu lat zgłoszeniowych 2007 i 2008. W zakresie konsekwencji finansowych Komisja, po uprzednim odrzuceniu zaproponowanego przez Zjednoczone Królestwo sposobu obliczania ryzyka finansowego, zaproponowała zastosowanie, w oparciu o dokument nr VI/5330/97, korekt ryczałtowych. W tym względzie stwierdziła ona w szczególności, że po pierwsze, braki podniesione w odniesieniu do LPIS-SIG wywierały wpływ na przeprowadzanie kontroli kluczowej w rozumieniu tego samego dokumentu, efektem czego uzasadniały one zastosowanie w stosunku do wydatków poniesionych w latach 2008 i 2009 wynoszącej 5% korekty ryczałtowej, po drugie, zastosowanie tej korekty uzasadniały również wywierające wpływ na przeprowadzanie kontroli kluczowej braki charakteryzujące kontrole przeprowadzane na miejscu i, po trzecie, ze względu na to, iż podniesione odnośnie stosowania kar, odzyskiwania nienależnych płatności i przypadków umyślnej niezgodności braki charakteryzują kontrolę uzupełniającą w rozumieniu dokumentu nr VI/5330/97, uzasadnione jest zastosowanie wynoszącej 2% korekty ryczałtowej, przy czym należy wyjaśnić, że te dwie ostatnie korekty uznano za zawierające się w pierwszej z nich.

36 Odnośnie do wydatków poniesionych w 2008 r. Komisja zaproponowała zatem wyłączenie z finansowania unijnego sumy 17 587 901,48 EUR, zaś odnośnie do wydatków poniesionych w 2009 r. – sumy 16 936 447,44 EUR.

37 Pismem z dnia 18 lutego 2010 r. władze brytyjskie skierowały do organu pojednawczego na podstawie art. 16 rozporządzenia nr 885/2006 wniosek o polubowne załatwienie sprawy i zakwestionowały zaproponowaną przez Komisję korektę ryczałtową w wysokości 5%.

38 W dniu 22 czerwca 2010 r. organ pojednawczy przedstawił raport końcowy. Doszedł w nim w szczególności do wniosku, że nie ma możliwości pogodzenia stanowisk zajmowanych przez Komisję i władze brytyjskie.

39 Pismem z dnia 27 października 2011 r. Komisja przekazała władzom brytyjskim swe ostateczne wnioski w sprawie (zwane dalej „ostatecznym stanowiskiem"). Z pisma tego wynika, że Komisja w istocie podtrzymała swe dotychczasowe, przedstawione pokrótce w pkt 35 i 36 powyżej stanowisko w przedmiocie podniesionych braków oraz ich planowanych konsekwencji finansowych.

40 W dniu 1 czerwca 2012 r. Komisja podała do wiadomości Zjednoczonego Królestwa sprawozdanie zbiorcze w przedmiocie wyników przeprowadzonego dochodzenia AA/2008/18.

41 W tych właśnie okolicznościach Komisja w dniu 6 września 2012 r. wydała decyzję wykonawczą 2012/500/UE wyłączającą z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji EFOGR, EFRG oraz EFRROW (Dz.U. L 244, s. 11, zwaną dalej „zaskarżoną decyzją"), w tym również poniesione w latach 2008 i 2009 przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej wydatki rozpatrywane w niniejszej sprawie.

Przebieg postępowania i żądania stron

42 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 16 listopada 2012 r. Zjednoczone Królestwo wniosło skargę o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji.

43 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 19 lipca 2013 r. Zjednoczone Królestwo zwróciło się o połączenie niniejszej sprawy ze sprawą T-245/13, Zjednoczone Królestwo/Komisja, do celów łącznego ich rozpoznania na ustnym etapie postępowania oraz wydania wyroku. Komisja przedstawiła swe uwagi w przedmiocie tego wniosku pismem, które zostało złożone w sekretariacie Sądu w dniu 29 lipca 2013 r.

44 Ze względu na zmianę składu izb Sądu sędzia sprawozdawca został przydzielony do drugiej izby, której w rezultacie przekazana została niniejsza sprawa.

45 Na wniosek sędziego sprawozdawcy Sąd (druga izba) postanowił otworzyć ustny etap postępowania i w ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 64 regulaminu postępowania przed Sądem z dnia 2 maja 1991 r. zażądał od Komisji przedstawienia dokumentu oraz zadał jej pytanie na piśmie. Instytucja ta uczyniła tym żądaniom zadość w wyznaczonym na to terminie.

46 Na rozprawie w dniu 2 grudnia 2014 r. wysłuchane zostały wystąpienia stron i ich odpowiedzi na pytania Sądu.

47 Zjednoczone Królestwo wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim dotyczy ona zawartych w załączniku do tej decyzji czterech pozycji dotyczących wynoszącej 5% korekty ryczałtowej zastosowanej w odniesieniu do wydatków poniesionych w Irlandii Północnej w latach budżetowych 2008 (wynoszących 277 231,60 EUR i 13 671 588,90 EUR) i 2009 (wynoszących 270 398,26 EUR i 15 844 193,29 EUR);

— obciążenie Komisji kosztami związanymi z postępowaniem.

48 Komisja wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi jako bezzasadnej;

— obciążenie Zjednoczonego Królestwa kosztami związanymi z postępowaniem.

Co do prawa

49 Swą skargę o stwierdzenie nieważności Zjednoczone Królestwo opiera na dwóch zarzutach, które zostały w istocie oparte, po pierwsze, na naruszeniach prawa oraz dotyczących okoliczności faktycznych błędach w zakresie ustalenia zakresu strat rzeczywiście poniesionych przez Fundusze oraz, po drugie, na naruszeniach prawa oraz dotyczących okoliczności faktycznych błędach związanych z wyciągniętym przez Komisję wnioskiem w przedmiocie braków charakteryzujących kontrole uzupełniające.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, opartego na naruszeniach prawa oraz na dotyczących okoliczności faktycznych błędach w zakresie ustalenia zakresu strat rzeczywiście poniesionych przez Fundusze

50 W zakresie tego pierwszego zarzutu nieważności Zjednoczone Królestwo kieruje przeciwko Komisji zarzut, zgodnie z którym instytucja ta, stosując z tytułu braków charakteryzujących kontrole kluczowe całokształtu poniesionych w latach 2008 i 2009 w Irlandii Północnej wydatków korektę ryczałtową wynoszącą 5%, dopuściła się naruszeń prawa oraz dotyczących okoliczności faktycznych błędów w zakresie ustalenia zakresu ryzyka poniesienia przez Fundusze strat. W istocie owo państwo członkowskie twierdzi, że przy zastosowaniu tej korekty ryczałtowej jedynie w odniesieniu do części wydatków obarczonej tym ryzykiem korekta finansowa nie mogłaby przekraczać 1,88%.

51 Komisja podważa zasadność podniesionych przez Zjednoczone Królestwo argumentów.

52 Na wstępie w pierwszej kolejności należy przypomnieć, że Fundusze finansują jedynie działania przeprowadzone zgodnie z unormowaniami wspólnotowymi w ramach wspólnej organizacji rynków rolnych (zob. podobnie wyroki: z dnia 9 stycznia 2003 r., Grecja/Komisja, C-157/00, Rec, EU:C:2003:5, pkt 15 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 24 lutego 2005 r., Grecja/Komisja, C-300/02, Zb.Orz., EU:C:2005:103, pkt 32 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 4 września 2009 r., Austria/Komisja, T-368/05, EU:T:2009:305, pkt 70).

53 W tym względzie z orzecznictwa wynika, że choć to do Komisji należy udowodnienie, iż doszło do naruszenia unijnych zasad, to po dokonaniu tego ustalenia zadaniem państwa członkowskiego jest wykazanie w razie potrzeby, że instytucja ta popełniła błąd w zakresie skutków finansowych, jakie wywiodła z tego naruszenia (zob. podobnie wyrok z dnia 24 kwietnia 2008 r., Belgia/Komisja, C-418/06 P, Zb.Orz., EU:C:2008:247, pkt 135; ww. w pkt 52 wyrok Austria/Komisja, EU:T:2009:305, pkt 181).

54 Zadanie zarządzania finansowaniem Funduszów spoczywa bowiem przede wszystkim na organach administracji krajowych, na których ciąży obowiązek czuwania nad ścisłym przestrzeganiem unijnych przepisów; zadanie to wykonywane jest w oparciu o zaufanie między władzami krajowymi i władzami Unii. Jedynie państwo członkowskie jest w stanie poznać i precyzyjnie ustalić dane niezbędne do opracowania rachunków Funduszów, ponieważ Komisja nie znajduje się wystarczająco blisko, aby uzyskać potrzebne jej informacje bezpośrednio od podmiotów gospodarczych (zob. podobnie wyrok z dnia 7 października 2004 r., Hiszpania/Komisja, C-153/01, Zb.Orz., EU:C:2004:589, pkt 133 i przytoczone tam orzecznictwo; ww. w pkt 52 wyrok Austria/Komisja, EU:T:2009:305, pkt 182 i przytoczone tam orzecznictwo).

55 W zakresie dotyczącym rodzaju zastosowanej korekty należy przypomnieć, że w świetle dokumentu nr VI/5330/97, jeżeli nie ma możliwości dokonania precyzyjnej oceny poniesionych przez Unię strat, Komisja może zastosować korektę ryczałtową (wyrok z dnia 18 września 2003 r., Zjednoczone Królestwo/Komisja, C-346/00, Rec, EU:C:2003:474, pkt 53; ww. w pkt 53 wyrok Belgia/Komisja, EU:C:2008:247, pkt 136; ww. w pkt 52 wyrok Austria/Komisja, EU:T:2009:305, pkt 183). W tym względzie należy dodać, że choć Komisja przyjęła dokument nr VI/5330/97 w kontekście EFOGR i zawarła w nim, jak wskazuje na to sam jego tytuł, wytyczne dotyczące obliczania skutków finansowych podczas przygotowania decyzji o rozliczaniu rachunków Sekcji Gwarancji EFOGR, to nic nie stoi na przeszkodzie, aby instytucja ta mogła stosować ten dokument, również wykonując uprawnienia przyznane jej, w celu rozliczania rachunków tych Funduszów, na mocy art. 31 ust. 1 rozporządzenia nr 1290/2005 (zob. podobnie wyrok z dnia 17 maja 2013 r., Bułgaria/Komisja, T-335/11, EU:T:2013:262, pkt 86), które to twierdzenie nie zostało zresztą zakwestionowane przez Zjednoczone Królestwo.

56 W tym względzie należy jeszcze podnieść, w świetle dokumentu nr VI/5330/97, że jeżeli wszystkie kontrole kluczowe zostały przeprowadzone, jednakże nie tak dokładnie, jak wymagają tego rozporządzenia, należy zastosować korektę w wysokości 5% (wyrok z dnia 24 lutego 2005 r.,

Niderlandy/Komisja, C-318/02, EU:C:2005:104, pkt 38), ponieważ można słusznie sądzić, że kontrole te nie zapewniają oczekiwanego poziomu prawidłowości wniosków, a zatem istniało znaczne ryzyko strat dla Funduszów (wyrok z dnia 12 lipca 2011 r., Słowenia/Komisja, T-197/09, EU:T:2011:348, pkt 81).

57 Z dokumentu nr VI/5330/97 wynika również, że współczynnik korekty winien być stosowany w stosunku do tej części wydatków, która była obciążona ryzykiem. Jeśli uchybienie wynika z nieprzyjęcia przez państwo członkowskie właściwego systemu kontroli, korekta powinna odnosić się do wszystkich wydatków, w odniesieniu do których był stosowany ten system (zob. podobnie wyrok z dnia 28 marca 2007 r., Hiszpania/Komisja, T-220/04, EU:T:2007:97, pkt 106; ww. w pkt 56 wyrok Słowenia/Komisja, EU:T:2011:348, pkt 82). Zgodnie z tym dokumentem, jeżeli istnieją powody, by sądzić, że uchybienie ogranicza się do niestosowania systemu kontroli przyjętego przez państwo członkowskie w danym okręgu administracyjnym lub regionie, to korekta powinna dotyczyć wydatków dotyczących tego okręgu lub regionu.

58 W drugiej kolejności, w zakresie dotyczącym podniesionych przez Zjednoczone Królestwo argumentów, należy wyjaśnić sposób przydzielania uprawnień do płatności zastosowany przez Zjednoczone Królestwo w 2005 r. w celu wdrożenia w życie ustanowionego w rozporządzeniu nr 1782/2003 systemu płatności jednolitych.

59 W tym względzie z akt sprawy wynika, że Zjednoczone Królestwo zdecydowało się na stosowanie, zgodnie z przepisami zawartymi w rozdziale 5 tytułu III rozporządzenia nr 1782/2003, systemu płatności jednolitych na poziomie regionalnym.

60 Uprawnienia do płatności zostały zaś w przypadku Irlandii Północnej ustalone na podstawie tak zwanego hybrydowego modelu statycznego. W ramach tego modelu każde uprawnienie do płatności zawiera składnik „historyczny” i powiązany z obszarem składnik „ryczałtowy”, zaś suma wartości tych dwóch składowych odpowiada jednostkowej wartości uprawnienia do płatności. Z jednej strony, aby ustalić wartość składnika historycznego, dzieli się określoną na podstawie płatności dokonanych na rzecz rolników w okresie referencyjnym (lata 2000–2002) kwotę referencyjną przez liczbę hektarów zadeklarowanych przez tych rolników i kwalifikujących się do objęcia pomocą, która to liczba odpowiada ilości przydzielonych uprawnień do płatności. Wynika z tego, że choć suma składników historycznych stanowi stałą kwotę ustaloną na podstawie płatności dokonanych w okresie referencyjnym, to jednostkowa wartość poszczególnych składników historycznych tych uprawnień do płatności jest uzależniona od liczby przydzielonych w 2005 r. uprawnień, a zatem – od liczby zadeklarowanych w tym roku i kwalifikujących się do objęcia pomocą hektarów. Z drugiej strony zaś składnik ryczałtowy ma stałą wartość wynoszącą 78,33 EUR.

61 Zasadność niniejszego zarzutu należy w pierwszej kolejności zbadać w świetle powyższych uwag i wyjaśnień.

62 W niniejszym przypadku w szczególności z pisma z dnia 4 stycznia 2010 r., z ostatecznego stanowiska oraz ze sprawozdania zbiorczego wynika, że Komisja zastosowała wynoszącą 5% korektę ryczałtową w odniesieniu do całokształtu wydatków poniesionych z tytułu lat zgłoszeniowych 2007 i 2008 w Irlandii Północnej. Uzasadniła ona zastosowanie tej korekty występowaniem braków wywierających wpływ na kontrole kluczowe, konkretnie zaś – tych z nich, które dotyczyły LPIS-SIG. Komisja, odrzuciwszy obliczenia ryzyka finansowego przedstawione przez Zjednoczone Królestwo oraz uznawszy, że korekta ryczałtowa umożliwia jego lepsze oszacowanie, przyjęła, w zastosowaniu dokumentu nr VI/5330/97, współczynnik korekty wynoszący 5%. Instytucja ta zastosowała go do całokształtu poniesionych w Irlandii Północnej wydatków.

63 W tym względzie należy, po pierwsze, podnieść, że nie ulega wątpliwości, iż Zjednoczone Królestwo nie podważa istnienia podnoszonych przez Komisję w odniesieniu do LPIS-SIG braków wywierających wpływ na kontrole kwalifikowalności obszarów zadeklarowanych w Irlandii Północnej oraz uznania LPIS-SIG za kontrole kluczowe w rozumieniu zawartej w dokumencie nr VI/5330/97 definicji.

64 Należy zaś wskazać, że jak wynika to z przypomnianego w pkt 56 powyżej dokumentu nr VI/5330/97, jeśli Komisja nie jest w stanie ustalić rzeczywistej wysokości nieprawidłowych wydatków, może ona, w przypadku występowania braku charakteryzującego kontrolę kluczową, zastosować ryczałtową korektę finansową w wysokości 5%.

65 Ponadto, jak wynika to z pism procesowych Zjednoczonego Królestwa oraz jak zostało to wyjaśnione przez to państwo członkowskie na rozprawie w odpowiedzi na zadane przez Sąd pytanie, Zjednoczone Królestwo nie kwestionuje w żaden sposób w ramach pierwszego zarzutu adekwatności zastosowania w przypadku braków dotyczących LPIS-SIG korekty ryczałtowej wynoszącej 5%. Niniejszy zarzut został bowiem podniesiony jedynie w celu zakwestionowania zastosowania tej wynoszącej 5% korekty ryczałtowej w odniesieniu do całokształtu poniesionych w Irlandii Północnej z tytułu rozpatrywanego okresu wydatków, co zostało odnotowane w protokole z rozprawy.

66 Po drugie, należy podnieść, że jeśli braki charakteryzujące kontrolę kluczową wywierają wpływ, tak jak ma to miejsce w niniejszym przypadku i czego nie zakwestionowało Zjednoczone Królestwo, na kontrolę dotyczącą obszaru kwalifikującego się do objęcia wsparciem finansowym, to Komisja ma podstawy, aby zastosować korektę ryczałtową w odniesieniu do całokształtu dokonanych wydatków, na które ten charakteryzujący kontrolę kluczową brak mógł mieć wpływ.

67 Z jednej strony bowiem, jak słusznie podnosi Komisja, z art. 36 ust. 1 rozporządzenia nr 1782/2003 wynika, że pomoc przyznawana w ramach systemu płatności jednolitych jest wypłacana w odniesieniu do uprawnień do płatności powiązanych z równą im liczbą kwalifikujących się hektarów. Tak samo zgodnie z art. 44 ust. 1 tego rozporządzenia każde uprawnienie do płatności związane z kwalifikującym się hektarem uprawnia do otrzymania płatności w kwocie określonej przez to uprawnienie do płatności. Kwota pomocy przyznanej z tytułu systemu płatności jednolitych odpowiada więc sumie jednostkowych wartości uprawnień „aktywowanych", czyli powiązanych z kwalifikującymi się do objęcia pomocą hektarami. Wynika z tego, że błąd popełniony przy określaniu kwalifikujących się do objęcia pomocą obszarów musi wywierać wpływ na kwotę pomocy. Tak więc dotycząca LPIS-SIG nieprawidłowość wywierająca wpływ na kontrole kwalifikowalności zadeklarowanych obszarów może potencjalnie wpływać na wszystkie dokonywane płatności.

68 W niniejszym przypadku ryzykiem ponoszonym przez Fundusze obciążony jest zatem całokształt dokonanych w latach 2008 i 2009 w Irlandii Północnej płatności z tytułu systemu płatności jednolitych.

69 Jak zaś zostało to przedstawione w pkt 57 powyżej, zgodnie z dokumentem nr VI/5330/97 współczynnik korekty winien być stosowany w stosunku do tej części wydatków, która była obciążona ryzykiem; w niniejszym przypadku zaś, i jak wynika to z pkt 68 powyżej, część ta odpowiada całokształtowi wydatków poniesionych w Irlandii Północnej w latach 2008 i 2009.

70 Z drugiej strony, i w każdym razie, dokument nr VI/5330/97 przewiduje również, że w sytuacji gdy uchybienie wynika z nieprzyjęcia przez państwo członkowskie właściwego systemu kontroli, korekta powinna odnosić się do wszystkich wydatków, w odniesieniu do których system ten był stosowany (zob. pkt 57 powyżej), czyli w niniejszym przypadku do całokształtu wydatków poniesionych w Irlandii Północnej w latach 2008 i 2009.

71 Należy zatem uznać, że Komisja w zaskarżonej decyzji słusznie zastosowała wynoszącą 5% korektę ryczałtową w odniesieniu do całokształtu wydatków poniesionych w Irlandii Północnej w latach 2008 i 2009.

72 Ponadto należy uznać zastosowanie w niniejszym przypadku wynoszącej 5% korekty ryczałtowej do całokształtu wydatków poniesionych w Irlandii Północnej w latach 2008 i 2009 za adekwatne tym bardziej, jeśli uwzględni się wagę, jaką ma prawidłowe funkcjonowanie LPIS-SIG. Identyfikacja działek rolnych i kontrola tego, czy dane obszary kwalifikują się do objęcia pomocą, składają się bowiem na

kluczowy element prawidłowego stosowania systemu wsparcia powiązanego z powierzchnią. Odnoszące się do LPIS-SIG braki, takie jak w niniejszym przypadku brak precyzji zawartych w tych systemach informacji wywierający wpływ na kontrole administracyjne i kontrole na miejscu przeprowadzane w celu zweryfikowania, czy zadeklarowane obszary kwalifikują się do objęcia ich pomocą, wiążą się same w sobie z istotnym ryzykiem wyrządzenia szkody w budżecie Unii (zob. podobnie i analogicznie ww. w pkt 52 wyrok Grecja/Komisja, EU:C:2005:103, pkt 97).

73 Wyciągniętego w pkt 71 powyżej wniosku nie można zakwestionować za pomocą argumentów przedstawionych przez Zjednoczone Królestwo. Argumenty te są trojakiego rodzaju.

74 W pierwszej kolejności Zjednoczone Królestwo w istocie twierdzi, że należy zastosować tę wynoszącą 5% korektę ryczałtową jedynie do tej części wydatków poniesionych w rozpatrywanym okresie w ramach systemu płatności jednolitych w Irlandii Północnej, która zdaniem tego państwa członkowskiego była dotknięta nieprawidłowościami, efektem czego maksymalne rzeczywiste ryzyko finansowe wynosi zdaniem tego państwa członkowskiego 1,88%. Zjednoczone Królestwo twierdzi w tym względzie, że 80% błędów popełnionych w związku z latami zgłoszeniowymi 2007 i 2008 wynikało z błędów dotyczących kwalifikujących się do objęcia pomocą obszarów, które zostały popełnione przy początkowym przydziale uprawnień do płatności oraz przy obliczaniu ich wartości. Z tego względu w odniesieniu do 80% dokonanych w Irlandii Północnej w rozpatrywanym okresie wydatków należałoby w istocie, ze względu na metodę obliczania wartości tych uprawnień, na które składają się składniki: historyczny i ryczałtowy, uwzględnić okoliczność, że tylko ten drugi składnik – nie zaś płatność jako całość – był obarczony ponoszonym przez Fundusze ryzykiem. Ten składnik ryczałtowy stanowi zaś jedynie około 22% wszystkich dokonywanych w Irlandii Północnej płatności.

75 Ta podniesiona przez Zjednoczone Królestwo argumentacja polega w istocie na ekstrapolacji, odpowiednio do skali dokonanych w rozpatrywanym okresie w Irlandii Północnej płatności, wniosków wyciągniętych odnośnie do części składowych jednostkowej wartości uprawnień do płatności.

76 Niemniej jednak, nawet przy założeniu, że należałoby uznać, iż tylko jedna z tych składowych – a mianowicie składnik ryczałtowy – uprawnienia do płatności w określonej w ramach hybrydowego modelu statycznego postaci jest, jak twierdzi Zjednoczone Królestwo, dotknięta błędami dotyczącymi ustalania obszarów kwalifikujących się do objęcia pomocą w sytuacji, gdy błędy te sięgają 2005 r., to jednak nie można na tej podstawie zakwestionować przedstawionego w pkt 67 i 68 powyżej ustalenia, zgodnie z którym podnoszone przez Komisję w odniesieniu do LPIS-SIG braki mają potencjalnie wpływ na wszystkie dokonane płatności.

77 Jak bowiem wynika z pkt 67 powyżej, ze względu na to, że kwota pomocy składa się z sumy jednostkowych wartości uprawnień „aktywowanych”, czyli powiązanych z kwalifikującymi się do objęcia pomocą hektarami, błąd dotyczący kwalifikującego się do objęcia pomocą obszaru musi wywierać wpływ na kwotę tej pomocy.

78 Ponadto, jak wynika z pkt 56, 57 i 66–70 powyżej, w przypadku braków wywierających wpływ na kontrole kluczowe Komisja jest uprawniona do zastosowania wynoszącej 5% korekty ryczałtowej do całokształtu podlegających kontroli wydatków, bez konieczności wprowadzania w tym względzie rozróżnienia w zależności od wniosków wyciągniętych odnośnie do części składowych jednostkowej wartości uprawnień do płatności.

79 W drugiej kolejności, zarówno w swych pismach, jak i na rozprawie w odpowiedzi na zadane przez Sąd pytanie, Zjednoczone Królestwo zauważa, że podniesione w ramach niniejszego zarzutu twierdzenie, zgodnie z którym maksymalne rzeczywiste ryzyko wynosiło 1,88% całokształtu odpowiednich wydatków, jest efektem zastosowania przepisów art. 51, 73 i 73a rozporządzenia nr 796/2004 w przyjętej przez to państwo członkowskiej w ramach zarzutu drugiego wykładni. Ze względu na to, że dwa podniesione na poparcie niniejszej skargi zarzuty są ze sobą ściśle powiązane, rozpatrując niniejszy zarzut, należy również wziąć pod uwagę dotyczące tych przepisów rozważania przedstawione

w ramach zarzutu drugiego. Zdaniem tego państwa członkowskiego jako rzeczywiste ryzyko należy bowiem rozumieć sumę nienależnych płatności i kar mających zastosowanie w przypadku zawyżenia zadeklarowanego obszaru.

80 Bez konieczności analizowania na tym etapie przepisów art. 51, 73 i 73a rozporządzenia nr 796/2004 należy wyjaśnić, że dotyczące ich argumenty przedstawione przez Zjednoczone Królestwo w ramach zarzutu drugiego związane były ze sposobem obliczania nienależnych płatności i kar za zawyżenie zadeklarowanego obszaru mającym zastosowanie w przypadku wykrycia sięgającego 2005 r. i następnie ponowionego błędu dotyczącego kwalifikującego się do objęcia pomocą obszaru. Zjednoczone Królestwo zmierza w istocie do ustalenia, że zalecana w tym względzie przez Komisję metoda obliczeniowa jest błędna.

81 W pierwszej kolejności zaś – w zakresie, w jakim w kontekście przedstawionych pokrótce w pkt 79 argumentów Zjednoczone Królestwo podnosi, że zalecana przez Komisję metoda obliczeniowa wywiera bardzo znaczący wpływ na maksymalny poziom potencjalnych ponoszonych przez Fundusze strat, efektem czego instytucja ta mocno go przeszacowała – z jednej strony należy zauważyć, iż argumenty te dotyczyły kontroli uzupełniających uznanych przez Komisję w trakcie postępowania administracyjnego za niewystarczające. Wynika z tego, że, jak zauważyła Komisja na rozprawie, odnoszące się do LPIS-SIG – czyli do kontroli kluczowej – braki, które pociągnęły za sobą zastosowanie korekty finansowej w wysokości 5%, nie są tożsame z brakami stwierdzonymi odnośnie do kontroli uzupełniających i rozpatrywanymi w ramach zarzutu drugiego.

82 Z drugiej strony nie ma wątpliwości co do tego, że jeśli chodzi o braki odnoszące się do LPIS-SIG, Komisja w żaden sposób nie oparła wynikającego bezpośrednio z wytycznych zawartych w dokumencie nr VI/5330/97 współczynnika korekty w wysokości 5% na jakimkolwiek oszacowaniu łącznej kwoty nienależnych płatności i kar za zawyżenie zadeklarowanego obszaru. Innymi słowy, ustalenie przez Komisję wynoszącego 5% współczynnika korekty ryczałtowej pozostaje bez związku z prowadzonym przez strony w ramach zarzutu drugiego sporem w przedmiocie sposobu obliczania nienależnych płatności i kar.

83 Nawet bowiem przy założeniu, że ta metoda w zalecanej przez Komisję postaci byłaby, jak podnosi w ramach zarzutu drugiego Zjednoczone Królestwo, dotknięta błędami, takie błędy pozostawałyby w każdym razie bez wpływu na zastosowany przez tę instytucję z tytułu odnoszących się do LPIS-SIG braków współczynnik korekty ryczałtowej w wysokości 5%.

84 W drugiej kolejności, przy założeniu, iż Zjednoczone Królestwo, podnosząc przedstawione pokrótce w pkt 79 powyżej argumenty, usiłowałoby obronić twierdzenie, zgodnie z którym Komisja – ze względu na to, że można było ustalić poziom rzeczywiście ponoszonego przez Fundusze ryzyka jako niemogący przekroczyć 1,88% – zamiast stosować korektę ryczałtową, powinna była dokonać oceny rzeczywistego ryzyka, a wręcz, przy założeniu, iż to państwo członkowskie zamierzałoby przedstawić Sądowi oszacowanie rzeczywistego ryzyka, należy podnieść, że argumentacji tej nie można przyjąć, i to nawet bez konieczności wydawania rozstrzygnięcia w kwestii tego, czy i w jakich okolicznościach państwo członkowskie może już po wniesieniu skargi skutecznie przedstawić takie oszacowanie ryzyka mające na celu zakwestionowanie samego faktu zastosowania korekty ryczałtowej oraz jej zakresu.

85 W tym względzie, po pierwsze, należy podnieść, że podczas postępowania administracyjnego Komisja nie dysponowała żadną wiarygodną analizą ryzyka finansowego rzeczywiście ponoszonego przez Fundusze ze względu na występowanie braków dotyczących wydatków poniesionych w Irlandii Północnej z tytułu lat zgłoszeniowych 2007 i 2008, efektem czego nie była w stanie ocenić tego ryzyka, co zresztą wyjaśniła w swych pismach procesowych.

86 Przede wszystkim z akt sprawy, a w szczególności z formalnego powiadomienia, wynika bowiem, że Komisja nie uwzględniła przedstawionej przez Zjednoczone Królestwo w trakcie postępowania administracyjnego analizy ryzyka finansowego z tego względu, iż była ona dotknięta brakami, czego owo państwo członkowskie bynajmniej nie kwestionuje.

87 Następnie na etapie niniejszego postępowania Zjednoczone Królestwo nie powołało się na jakąkolwiek wiarygodną analizę ryzyka finansowego, która miałaby zostać przedstawiona w trakcie postępowania administracyjnego.

88 Wreszcie w zakresie, w jakim Zjednoczone Królestwo powołuje się na sprawozdanie w przedmiocie oszacowania skali ryzyka w przypadku systemu płatności jednolitych w Irlandii Północnej z tytułu roku zgłoszeniowego 2009, które zostało przedstawione Komisji i zatwierdzone przez nią w ramach postępowania administracyjnego zakończonego wydaniem decyzji wykonawczej Komisji 2013/123/UE z dnia 26 lutego 2013 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji EFOGR, EFRG oraz EFRROW (Dz.U. L 67, s. 20), należy podnieść, że zawarta w tym sprawozdaniu ocena ryzyka została oparta na próbie składającej się ze złożonych w 2009 r. wniosków. Wynika z tego, że nawet jeśli sprawozdanie to zawierałoby akceptowalne przez Komisję określenie ryzyka finansowego, określenie to, a także jego ocena miałyby jedynie znaczenie w odniesieniu do roku zgłoszeniowego 2009. Nie można natomiast uznać tego oszacowania ryzyka finansowego dotyczącego 2009 r. za stanowiące ocenę ryzyka finansowego ponoszonego przez Fundusze z tytułu lat zgłoszeniowych 2007 i 2008.

89 Po drugie, należy zauważyć, że nawet za pomocą całokształtu argumentów podniesionych przez Zjednoczone Królestwo na poparcie zarzutów pierwszego i drugiego nie można ustalić, iż maksymalne ryzyko ponoszone przez Fundusze nie mogło przekraczać 1,88%.

90 Z jednej strony współczynnik ten został bowiem ustalony przez Zjednoczone Królestwo w ramach niniejszego zarzutu poprzez zastosowanie przyjętego przez Komisję współczynnika korekty ryczałtowej do tej części wydatków, którą owo państwo członkowskie uznało za obarczoną ryzykiem. Innymi słowy, ten współczynnik rzekomego rzeczywistego ryzyka maksymalnego został oparty na współczynniku ryczałtowym zastosowanym w odniesieniu do podstawy obliczeniowej zmniejszonej z tytułu argumentów, które już zostały odrzucone. To oparte na współczynniku ryczałtowym obliczenie nie umożliwia zaś określenia rzeczywistego poziomu ryzyka.

91 Z drugiej strony Zjednoczone Królestwo podnosi, że ten wynoszący 1,88% współczynnik, obliczony w ramach zarzutu pierwszego na podstawie korekty ryczałtowej, jest efektem zastosowania przepisów art. 51, 73 i 73a rozporządzenia nr 796/2004 w wykładni zaproponowanej przez to państwo członkowskiej w ramach zarzutu drugiego. Zjednoczone Królestwo natomiast w żaden sposób nie wykazało, że ponoszony współczynnik w wysokości 1,88% naprawdę odpowiadał stratom rzeczywiście poniesionym przez Fundusze z racji występowania stwierdzonych przez Komisję braków, ani też że zastosowanie przez tę instytucję współczynnika 5% było efektem przeszacowania tego rzeczywistego ryzyka. Nawet bowiem przy założeniu, że Zjednoczone Królestwo mogłoby, już po wniesieniu skargi, przedstawić ocenę rzeczywistego ryzyka, należy stwierdzić, iż owo państwo członkowskie nie przedstawiło żadnej zawierającej dane liczbowe analizy umożliwiającej Sądowi sprawdzenie, czy przy zastosowaniu zalecanej przez to państwo członkowskie metody obliczania kwot nienależnych płatności i kar za zawyżenie zadeklarowanego obszaru ryzyko finansowe – określane przez owo państwo jako suma nienależnych płatności i mających zastosowanie kar – nie mogłoby przekroczyć maksymalnego poziomu 1,88% wszystkich rozpatrywanych wydatków bądź byłoby niższe od przyjętego przez Komisję współczynnika 5%.

92 Należy zatem uznać, że nawet przy założeniu, iż podnoszone przez Zjednoczone Królestwo argumenty dotyczące przepisów art. 51, 73 i 73a rozporządzenia nr 796/2004 byłyby zasadne, nie można za ich pomocą wykazać, jak wymaga tego przytoczone w pkt 53 powyżej orzecznictwo, że Komisja dopuściła się błędu co do konsekwencji finansowych braków odnoszących się do LPIS-SIG.

93 Wynika z tego, że nawet przy założeniu, iż zasadne jest podnoszone przez Zjednoczone Królestwo twierdzenie, zgodnie z którym w 80% przypadków ryzyko poniesienia straty przez Fundusze jest potencjalnie związane tylko ze składnikiem ryczałtowym poszczególnych uprawnień do płatności, a przyjęta przez nie metoda obliczania nienależnych płatności i kar za zawyżenie zadeklarowanego obszaru jest prawidłowa, nie ma możliwości dokładnego określenia rzeczywistego poziomu nieprawidłowych wydatków, efektem czego Komisja słusznie, opierając się na dokumencie nr VI/5330/97, zastosowała wynoszącą 5% korektę ryczałtową do całokształtu poniesionych wydatków, które podlegały kontroli charakteryzującej się brakami (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 25 lipca 2006 r., Belgia/Komisja, T-221/04, EU:T:2006:223, pkt 91, 92).

94 W trzeciej kolejności na rozprawie Zjednoczone Królestwo zauważyło, że Komisja mogła, ze względu na mniejsze ryzyko finansowe, w niniejszym przypadku zastosować współczynnik korekty ryczałtowej wynoszący 2%.

95 W tym względzie, po pierwsze, należy przypomnieć, że z przepisów art. 44 ust. 1 lit. c) w związku z art. 48 ust. 2 regulaminu postępowania z dnia 2 maja 1991 r. wynika, iż skarga wszczynająca postępowanie musi wskazywać przedmiot sporu oraz zawierać zwięzłe przedstawienie zarzutów podnoszonych na poparcie tej skargi, zaś w toku postępowania nie można podnosić nowych zarzutów, chyba że ich podstawą są okoliczności prawne i faktyczne ujawnione dopiero w toku postępowania. Jednakże zarzut, który stanowi rozwinięcie zarzutu podniesionego wcześniej, bezpośrednio lub pośrednio, w skardze wszczynającej postępowanie i który pozostaje z nim w ścisłym związku, należy uznać za dopuszczalny (postanowienie z dnia 13 listopada 2001 r., Dürbeck/Komisja, C-430/00 P, Rec, EU:C:2001:607, pkt 17; wyrok z dnia 11 lipca 2013 r., Ziegler/Komisja, C-439/11 P, Zb.Orz., EU:C:2013:513, pkt 46). Analogiczne rozwiązanie należy zastosować w odniesieniu do argumentów podniesionych na poparcie zarzutu (wyroki: z dnia 21 marca 2002 r., Joynson/Komisja, T-231/99, Rec, EU:T:2002:84, pkt 156; z dnia 12 grudnia 2012 r., Nováck chemické závody/Komisja, T-352/09, Zb.Orz., EU:T:2012:673, pkt 168; zob. także podobnie postanowienie z dnia 24 września 2009 r., Alcon/OHIM, C-481/08 P, EU:C:2009:579, pkt 17).

96 W niniejszym przypadku zaś z jednej strony część zarzutu podniesiona po raz pierwszy na rozprawie i oparta na tym, że Komisja mogła była zastosować wynoszący 2% współczynnik korekty ryczałtowej, nie może zostać powiązana z argumentami przedstawionymi przez Zjednoczone Królestwo w pismach procesowych. W ramach niniejszego zarzutu Zjednoczone Królestwo, zarówno w swych pismach, jak i w złożonym na rozprawie oświadczeniu, opiera się na założeniu, zgodnie z którym zastosowanie wynoszącej 5% korekty ryczałtowej jest co do zasady właściwe w przypadku braków wywierających wpływ na kontrolę kluczową, przy czym jednak zdaniem tego państwa członkowskiego należy przyjąć ów współczynnik tylko w odniesieniu do części wydatków obarczonej ponoszonym przez Fundusze ryzykiem (zob. pkt 65 powyżej). Podnosząc zaś tę część zarzutu, zgodnie z którą Komisja mogła zastosować wynoszący 2% współczynnik korekty ryczałtowej, Zjednoczone Królestwo samo kwestionuje to założenie, efektem czego nie można uznać tej części zarzutu za rozszerzenie pierwszego z podniesionych przez to państwo członkowskie zarzutów.

97 Z drugiej strony należy zauważyć, że Zjednoczone Królestwo nie podnosi żadnych nowych okoliczności faktycznych lub prawnych, które uzasadniałyby opóźnione wysunięcie tej części zarzutu.

98 Tak więc należy odrzucić jako niedopuszczalną część zarzutu opartą na tym, że Komisja mogła, z tytułu braków wywierających wpływ na kontrole kluczowe, zastosować wynoszącą 2% korektę ryczałtową.

99 Po drugie, ta część zarzutu jest w każdym razie bezzasadna. W tym względzie wystarczy przypomnieć, że w świetle dokumentu nr VI/5330/97 z jednej strony korektę ryczałtową w wysokości 2% stosuje się w sytuacji, gdy państwo członkowskie dokonuje kontroli kluczowych prawidłowo, lecz pomija całkowicie dokonanie jednej kontroli uzupełniającej lub więcej, a to ze względu na mniejsze ryzyko poniesienia strat przez Fundusze oraz mniejszą wagę naruszenia (ww. w pkt 93 wyrok Belgia/Komisja,

EU:T:2006:223, pkt 82). Z drugiej strony z dokumentu nr VI/5330/97 wynika, że w przypadku wystąpienia braku charakteryzującego kontrolę kluczową Komisja może zastosować ryczałtową korektę finansową w wysokości 5% (zob. pkt 56 i 64 powyżej), co też słusznie uczyniła w niniejszym przypadku.

100 Wobec powyższego zarzut pierwszy należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu drugiego, opartego na naruszeniach prawa oraz na dotyczących okoliczności faktycznych błędach związanych z brakami charakteryzującymi kontrole uzupełniające

101 Podnosząc drugi zarzut nieważności, oparty na naruszeniach prawa oraz na dotyczących okoliczności faktycznych błędach związanych ze stwierdzeniem braków charakteryzujących kontrole uzupełniające, Zjednoczone Królestwo kwestionuje korektę ryczałtową w wysokości 2%. Zarzut ten dzieli się na pięć części, z których pierwsza dotyczy wstecznego przeszacowania wartości uprawnień do płatności, druga – uwzględnienia, przy ponownym obliczaniu tych uprawnień do płatności, różnic między obszarami [zadeklarowanym i zatwierdzonym] mającymi znaczenie dla wysokości pomocy z tytułu zwierząt gospodarskich, trzecia – odzyskania nienależnie wypłaconych kwot, czwarta – zmniejszenia płatności i jej wykluczenia w przypadku zawyżenia zadeklarowanego obszaru, piąta zaś – umyślnego zawyżenia zadeklarowanego obszaru.

102 Komisja twierdzi przede wszystkim, że zarzut ten jest nieskuteczny, zaś tytułem ewentualnym podnosi, że jest on w każdym razie bezzasadny.

103 Należy najpierw zbadać, czy podniesiona w ramach drugiego zarzutu argumentacja jest skuteczna.

104 W tym względzie należy podnieść, że z załącznika 2 do dokumentu nr VI/5330/97 wynika, iż w przypadku gdy system charakteryzuje się większą ilością uchybień, współczynniki ryczałtowe korekty nie są sumowane, a najpoważniejsze uchybienie uznaje się za wskaźnik ryzyka, jakie jest ponoszone w odniesieniu do systemu kontroli jako całości (wyroki: z dnia 15 grudnia 2011 r., Luksemburg/Komisja, T-232/08, EU:T:2011:751, pkt 72; z dnia 16 września 2013 r., Polska/Komisja, T-486/09, EU:T:2013:465, pkt 147).

105 W niniejszym przypadku bezsporne jest, że Komisja podniosła braki wywierające wpływ, po pierwsze, na LPIS-SIG, po drugie, na kontrole przeprowadzane na miejscu oraz, po trzecie, na stosowanie reguł rządzących nakładaniem kar i odzyskiwaniem nienależnych płatności oraz mających zastosowanie w przypadku umyślnej niezgodności. Komisja wskazała, że te dwa pierwsze braki, dotyczące kontroli kluczowych, pociągały za sobą korekty finansowe w wysokości 5%, podczas gdy wystąpienie trzeciego z nich, dotyczącego kontroli uzupełniających, uzasadniało zastosowanie jedynie korekty finansowej w wysokości 2%. Niemniej jednak, kierując się zasadą, zgodnie z którą współczynniki ryczałtowe korekty nie są sumowane, Komisja zastosowała z tytułu braków charakteryzujących LPIS-SIG korektę finansową w wysokości 5%, wyjaśniając, że obejmuje ona już inne wykryte braki.

106 Wynika z tego, że w zaskarżonej decyzji Komisja nie zastosowała szczególnej korekty finansowej właściwej z tytułu braków dotyczących stosowania kar, odzyskiwania nienależnych płatności i przypadków umyślnej niezgodności.

107 Ze względu na to zaś, że jak wynika z analizy zarzutu pierwszego, Zjednoczone Królestwo nie wykazało, iż zastosowanie z tytułu braków charakteryzujących LPIS-SIG korekty finansowej w wysokości 5% było obarczone błędami, zarzut drugi należy oddalić jako bezskuteczny (zob. podobnie wyrok z dnia 27 października 2005 r., Grecja/Komisja, C-175/03, EU:C:2005:643, pkt 65; ww. w pkt 104 wyroki: Luksemburg/Komisja, EU:T:2011:751, pkt 75, 76; Polska/Komisja, EU:T:2013:465, pkt 146, 157).

108 Wniosku tego nie można zakwestionować za pomocą podniesionych przez Zjednoczone Królestwo argumentów opartych na tym, że w istocie poprzez ten zarzut państwo to chce zakwestionować zastosowaną z tytułu braków charakteryzujących LPIS-SIG korektę ryczałtową w wysokości 5%, nie zaś korektę ryczałtową w wysokości 2%. Zdaniem tego państwa członkowskiego prawdziwość przedstawionego w ramach zarzutu pierwszego twierdzenia, zgodnie z którym Fundusze ponoszą maksymalne ryzyko rzędu 1,88%, „jest efektem zastosowania przepisów dotyczących obliczania wstecz uprawnień do płatności, odzyskiwania nienależnych płatności oraz sankcji", rozpatrywanych w ramach pierwszej, trzeciej i czwartej z części niniejszego zarzutu.

109 W tym względzie, poza tym, że Zjednoczone Królestwo w swych pismach kieruje niniejszy zarzut przeciwko zarówno zastosowanej przez Komisję korekcie finansowej w wysokości 5%, jak i tej wynoszącej 2%, którą instytucja ta uznała za zawierającą się w tej pierwszej, efektem czego przedmiot niniejszego zarzutu nie jest całkiem jednoznaczny, wystarczy stwierdzić, że w pkt 81–83 powyżej zostało już podniesione, iż Komisja przyjęła wynoszącą 5% korektę ryczałtową ze względów niezwiązanych z metodą obliczania nienależnych płatności i kar za zawyżenie zadeklarowanego obszaru, w odpowiednim przypadku poprzedzonym wstecznym przeszacowaniem wartości uprawnień do płatności. Wynika z tego, że za pomocą argumentów dotyczących tej metody nie można zakwestionować zastosowania korekty ryczałtowej w wysokości 5%.

110 W każdym razie z pkt 85–93 powyżej wynika, że nawet przy założeniu, iż argumenty te są zasadne, nie można na ich podstawie ustalić, że maksymalny poziom rzeczywiście poniesionych przez Fundusze strat nie może przekraczać 1,88% dokonanych w Irlandii Północnej w latach 2008 i 2009 wydatków z tytułu systemu płatności jednolitych.

111 Z powyższego wynika, że zarzut drugi należy oddalić.

112 Z całości powyższych rozważań wynika, że skargę należy w całości oddalić.

W przedmiocie kosztów

113 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Zjednoczone Królestwo przegrało sprawę, należy zgodnie z żądaniem Komisji obciążyć je kosztami związanymi z postępowaniem.

Z powyższych względów

SĄD (druga izba)

orzeka, co następuje:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej pokrywa oprócz własnych kosztów koszty poniesione przez Komisję Europejską.

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 4 września 2015 r.

Podpisy